

Míla Pangrácová

Příběh Miloslavy Pangrácové rozené Trojanové se začíná psát 21. května 1937 v Říčanech v domě, ve kterém bydlí dodnes. Žila v rodině, která byla velice přátelská a aktivní. Její rodiče byli moc hodní a vychovávali ji ve smyslu toho, aby mluvila pravdu a nikdy se za nic nemusela stydět. Její maminka byla švadlena a její tatínek pracoval v kožešnictví. Měla o sedm let starší sestru Marii a o čtrnáct let starší sestřenicí Libuši, která byla v rodině vychovávána od 8

let až do dospělosti. Na základní škole se již Míla musela učit německý jazyk a v první třídě měli úžasnou paní učitelku Zítkovou, na kterou vzpomíná dodnes. Druhou světovou válku i přes mladý věk hodně vnímala. Na zahradě měli vykopaný veliký kryt, do kterého se mohli v případě hrozby schovat.

Z května 1945 si pamatuje, že po hlavní ulici jezdily kolony Němců směrem na Benešov, kteří se chtěli nechat zajmout od Američanů. Míle vadilo, že i když Američané přijeli do Prahy a mohli ji osvobodit, museli se vrátit do Plzně. Taková byla dohoda mezi mocnostmi. Míla si vybavuje, že když kolem projížděli ruští vojáci na koních, tak si zpívali písničku, kterou si dodnes pamatuje.

Ani doba po válce však nebyla jednoduchá. V roce 1946 se konaly volby nového československého parlamentu, ve kterých s 40 % hlasy vyhráli komunisté. Míle bylo 9 let, chodila do školy, a z jejích rodičů bylo cítit veliké napětí. V roce 1948 zemřel Jan Masaryk, lidé měli veliké obavy z toho, co bude dál. Na tuto událost si Míla dobře pamatuje. Ten samý rok převzali moc komunisté, kteří nastavili krutý režim v Československu. V té době bylo Míle 11 let. Chodila do obecné školy a velmi ráda četla. Prý bez štosu knih by pro ni nebyly Vánoce Vánocemi. Bavilo ji hrát divadlo, učit se hrát na klavír, chodit do Sokola, v kterém cvičí dodnes. Ve volném čase v zimě lyžovala a sáňkovala. Na blízkém Mlýnském rybníce ji těšilo bruslit a zkoušet krasobruslení.

Její snem bylo stát se učitelkou, a to se jí také podařilo. Stala se tak první učitelkou v jejich rodině. Po mateřské dovolené s první dcerou Hanou začala učit na ZŠ v Mukařově. Tamní předseda KSČ ji oslovil, aby vstoupila do komunistické strany. Nevstoupila.

V té době začala dálkově studovat na Pedagogické fakultě Karlovy univerzity. Studium ukončila v roce 1969 a získala aprobaci pro český jazyk a literaturu a tělesnou

výchovu. Později se stala i doktorkou pedagogiky. Jejím oblíbeným autorem je Jaroslav Seifert. Byl a je pro ni tak důležitým, že se zúčastnila i jeho pohřbu. Dokonce má všechny jeho knihy.

Rok 1968 nesla paní Míla velmi těžce. Nastala doba temna. Pustila rádio v okně, aby se lidé dozvěděli, že Praha volá o pomoc, že přijeli Rusové s tanky. Začala ruská okupace. Je přesvědčená, že československá komunistická vláda v padesátých letech popravila mnoho lidí, kteří za nic nemohli. Naše země byla republikou Sovětského svazu, který si s námi dělal, co chtěl. V té době Miloslava dokončovala studium na vysoké škole. V roce 1970 se Míle narodila druhá dcera Miroslava.

O devatenáct let později, v roce 1989, seděla prý u televize a viděla, jak tam bílé helmy mlátí studenty. Byl to jen krátký záběr. To jsou její vzpomínky na počátek Sametové revoluce. Pozdějších demonstrací se samozřejmě také zúčastnila. V té době učila na Středním odborném učilišti stavebním a společně s uční i učiteli se připojili ke stávce studentů. Také jezdili do Prahy na Václavské náměstí. Zúčastnila se také velké demonstrace na Letné. Všude jezdili a zvonili klíči.

V roce 1990 byla ve volbách zvolena do zastupitelstva města Říčany, i když byla na nevolitelném místě. Vůbec to nečekala, byla tam nakonec skoro 18 let. Rodinná škola, kterou založila v roce 1992 a kterou měla moc ráda, byla v provozu samostatně od roku 1992 do roku 1998, v této době byla na škole ředitelkou. V roce 1998 odešla do zaslouženého důchodu. Pořád je velmi aktivní a jezdí na různé zájezdy do zahraničí. Teď si žije krásný život a užívá si svobody v České republice.

Miloslava už od mala cvičila v Sokole a svému koníčku se věnuje i nadále. Od roku 1990 je členkou Ústředního sboru žen ČOS a od roku 2019 je čestnou členkou tohoto sboru. V roce 1948 cvičila na XI. sletě, který byl poslední před zakázáním Sokola komunisty. Místo sletů se konaly spartakiády. Po roce 1989 se zúčastnila znovuoobnovování České obce školské. Na XVI. Všesokolském sletu v roce 2018 jí bylo 81 let a cvičila ve skladbě Princezna republika.

Její motto zní: Země česká domov můj. Radovat se z každého dne, s pokorou přijímat radosti a těžkosti života.